

Velfortjente FN-medaljer

**BLUE
BERE
A**

No. 7 AUGUST 1981 -
DEN NORSKE FN -
STYRKEN I LIBANON

Callaghan
på
medalje
paraden:

Det norske folk og storting kan være stolte av dere

Årede gjester;

Kontingentskommanderende og kommanderende offiserer.

Representanter for den sivile befolkning.

offiserer og mannskaper i NORBATT mine damer og herrer:

Først av alt, på vegne av alle offiserer, mannskaper og sivil personell i UNIFIL, vil jeg sende de beste ønsker til hans majestet kong Olav V. Gud vel-signe kongen.

Jeg er glad for å kunne være her i dag. Som representant for FN's generalsekretær, er jeg her for å gi dere FN's tegn på verdsettelse ved å belønne dere gjennom utdelelse av UNIFIL-medaljen. Belønningen denne medaljen innebærer er også en anerkjennelse fra alle fredselkende mennesker i verden til dere for deres sammenhengende oppofrelse og prestasjon i å bidra til UNIFIL's gjerning. Dere kan med full rett føle dere meget stolte over å ha mottatt dette tegn på gjennomført tjeneste i en av de vanskeligste fredsbevarende operasjoner som noengang har vært lansert i FN's historie.

Jeg er fullt klar over de praktiske problemer, både på operasjons- og forsyningsplan, som oppstår når man ser på NORBATT's operasjonsområde. Det er avskilt fra resten av UNIFIL AO. Deres ansvarsområdes utstrekning og form-et langt og smalt stykke land tett opptil de stridene parter, snakker for seg selv hva sårbarhet angår. Bataljonen har flere ganger vært utsatt for hard beskytning, noe som har ført til at en soldat har blitt hardt skadet og verdifullt materiell ødelagt. Jeg ønsker den unge mannen god bedring.

Det er virkelig oppmuntrende å se at dere gjennom deres posisjon har utviklet og beholdt et godt forhold til GHANBATT.

Jeg er overbevist om at det samarbeide dere har utvist overfor ghaneserne vil fortsette videre med den nye nepalske bataljonen. Jeg ønsker dere lykke til i dette, og er sikker på at dere gjensidig vil utveksle ideer og erfaringer.

Jeg har sett at deres forhold til den sivile befolkning er meget godt, og ønsker dere alle fortsatt

god kontakt og godt vennskap.

Jeg kan ikke få uttrykt meg rosende nok over hvordan dere menn i NORBATT VII har vist dere tilliten verdig, holdt hodet kald under konflikter, og vært urokkelig og utvist forstand i deres arbeide. Deres allmene dyktighet og viljen hver mann og enhet har utvist til å bare bruke våpnene når dere har vært tvunget til det, viser deres profesjonisme. NORBATT har lykkedes i å etablere et troverdig forhold i behandlingen av armerte grupper.

Deres forsyningsproblemer har blitt oppfattet av alle i UNIFIL. De lange forsyningslinjene sammen med dårlige veier har skapt problemer for bataljonen, og dette krever kontinuerlig maksimale anstrengelser fra forsyningsselementet.

Den avsidesliggende og isolerte stillingen deres skaper et enormt transportkrav. Dette til tross har bataljonen klart å redusere den totale månedlige kjørestrekning med 20%. Jeg må få gratulere de ansvarlige av planleggingen og den effektive ledelsen av deres mobile enheter.

Jeg er imponert over fullførelsen av NORBATT VII's tilpasnings- og forsvarskonstruksjons program. Deres pionertropp fortjener ros for det store krafttaket de har gjort når det gjelder å bygge og reparere stillinger, observasjonsposter og prefabrikasjoner. De har også forbedret kilometervis av veier i området og fjernet over 60 miner som har blitt oppdaget i deres AO. Jeg takker dere for alt dere har gjort og ber dere om fortsatt å opprettholde deres høye standard.

Deres medisinske personell på alle nivåer har ved flere anledninger utvist profesjonell dyktighet og effektivitet, noe som i vesentlig grad har bidratt til å minske følgene av skader hos såvel militære som sivile. Mine gratulasjoner til dem alle.

En bataljon kan ikke være effektiv, hvis dens anstrengelser utel-

General Callaghan fester FN-medaljen på brystet til kaptein Arnesen, NK i Kp A.

ukkende er konsentrert om å arbeide. Jeg har notert meg deres deltagelse i sportslige aktiviteter, spesielt i de fysiske. NORBATT har også fått ypperlige resultater i andre UNIFIL-konkurranser. Mine gratulasjoner til alle deltagere.

Jeg ønsker å gi brigadegeneral Ødegaard, deres kontingentskommanderende og min stedfortreder, en spesiell takk. Han har utvist pliktroskap, interesse og profesjonell dyktighet i sitt arbeide. Jeg takker også de andre offiserer og mannskaper fra den norske kontingenten for deres deltagende arbeide ved hovedkvarteret.

Jeg ønsker på dette stadiet å få gi uttrykk for min glede til alle grader av den norske bataljon over på hvilken eksellent måte de fortsetter å bidra UNIFIL på. Jeg ønsker også å gi uttrykk for min høyeste respekt når det gjelder måten kommanderende offiser, oberst Heggstad, gjennom sitt gode lederskap på en ypperlig måte har ført bataljonen gjennom vanskelige tider.

Til hans nestkommanderende, oberstløytnant Wilschow, til bataljonens HQ-offiserer kompanisjefer, troppssjefer, nestkommanderende og menn i NORBATT, vi setter pris på og takker dere for deres innsats.

Bataljonens utførelse av dens arbeide har vært utmerket, det norske folk og storting kan være stolt av dere.

Jeg ønsker å takke alle sivile bosatt i det norske AO for den assistanse de har ydt, vi vil fortsatt regne med deres samarbeide, vennskap og hjelp.

Til dere, personell i NORBATT, jeg er sikker på at dere er fornøyd med deres tjenesteopphold her i Syd-Libanon, og jeg håper dere har fått verdifulle kunnskaper med på veien som dere kan benytte hjemme i Norge.

Jeg håper at dere i årene som kommer vil se på medaljen dere har mottatt her i dag med stolthet, og med stolthet huske deres tjeneste for fredens sak. Det har vært en glede å ha dere under min kommando. Lykke til videre, og gud vel-signe dere.

De berömda Gurkaknivene

NEPBATT, den nepalesiske bataljonen med de berömda Gurkaknivene, er i området igjen. De nepalesiske Gurkasoldatene ble verdensberömda for sin innsats på alliert side under siste verdenskrig og er siden blitt kalt verdens beste infanterister. De löste oppdrag som på forhånd ble karakterisert som umulige og det er nok ikke uten grunn at de har skaffet seg sitt rykte.

Hva NEPBATT står for i styrke har vi i BLUE BERET ingen formening om, men i likhet med mange i NORBATT har også vi konstantert at NEPBATT-soldatene bærer Gurkakniven, som er det nepalesiske nasjonalvåpen. Flere fra NORBATT har allerede

sikret seg en Gurkakniv og prisen varierer fra 30 til 55 dollar alt etter størrelse og kvalitet.

Under et besök i Blätt for en tid siden fikk BLUE BERETS utsendte en av de nepalesiske soldatene til å demonstrere Gurkakniven. I stram giv akt trakk NEPBATT-soldaten sin kniv og var tydeligvis meget stolt over å bli fotografert.

NEPBATT overtok området til GHANBATT NORTH for knappe to måneder siden og er våre eneste UNIFIL-naboer. Det er all grunn til å tro at naboskapet blir minst like godt som det vi utviklet og fikk i stand med GHANBATT NORTH. Opptakten har i alle fall vært lovende.

Stolt NEPBATT-soldat med den berömda Gurka-kniven-Nepals nasjonalvåpen.

Ny redaksjon

Blue Beret har fått ny redaksjon og det magasinet du nu står med i handa er den nye redaksjonens første nummer. Kaptein Harald Berg har overtatt presseoffiserjobben etter kaptein Dagfinn Strandmens fenrik Peder Cappelen er ny i jobben som ass. presseoffiser. Den nye redaksjonen håper å kunne føre BLUE BERETS tradisjoner videre og vi lover å gjøre vårt aller beste i jobben med å gjøre BLUE BERET til et forhåpentligvis leseverdige magasin.

Men skal vi klare dette trenger vi hjelp. Har du et eller annet som du mener kan være stoff for BLUE BERET så gi oss et tips. Det skjer en masse interessante ting rundt om i de norske avdelingene i Libanon, som kunne resultert i

godt stoff, men det er ikke alltid vi får vite om tingene. Ofte blir vi spurt om hvorfor vi ikke var tilstede da og der, men da må vi som sant si at vi kanskje kunne vært tilstede om vi hadde fått et lite tips på forhånd.

Og det er ikke nødvendigvis vi i redaksjonen som skal skrive alt stoffet og ta alle bildene til BLUE BERET. Vi vet om at det rundt om i avdelingene finnes både skrive- og fotokyndige folk. Disse er hjertelige velkommen med stoff og bilder i magasinet. Flere som vi har snakket med tidligere har bebudet stoff og bilder, men så langt har vi sett lite eller ingenting. Kanskje det bedrer seg utover. Vi i redaksjonen håper i alle fall på både stoff, bilder og ikke minst tips i tiden som kommer.

Mangler du BLUE BERET?

Vi på pressekontoret i Ebel Es Saqi opplever stadig at folk kommer innom og spør etter Blue Beret og påstår de ikke har tatt magasinet ute i sin avdeling. Dette til tross for at hvert kompani får flere eksemplarer enn det er hoder i avdelingen.

Arsakene til dette kan være forskjellige, men en av grunnene

i disse ferietider er at mange er på permisjon når magasinet fordeles. Vi på pressekontoret har derfor tatt av et begrenset antall av mai, juni og julinummet beregnet på de som av en eller annen grunn ikke har fått. Derfor: ta kontakt med pressekontoret i Ebel Es Saqi dersom du savner Blue Beret for mai, juni eller juli. Vi har som sagt et begrenset antall.

Midt-østen
på kryss og
tvers for
NORBATT-
sjåførene:

KJÖRER 100 000 KM I MÅNEDEN

Damascus, Naqoura, Haifa, Gaza, Tyr, Tel Aviv, Jerusalem og Beirut. Dette er navn som til stadighet har gått igjen i verdensnyhetene i forbindelse med stridighetene i Midt-Osten. Jevnlig ferdsel i disse byene kan kanskje for mange nordmenn høres både farlig og spennende ut, men for sjåførene i transportlaget i NORBATT er dette hverdagen. – Vi tenker ikke så mye på at vi til stadighet er og oppholder på steder som faktisk står i sentrum av det internasjonale nyhetsbildet. Vi tenker først og fremst på å løse det oppdraget vi har fått, sier sjåførene.

Og sjåførene har ikke manglet oppdrag. Det kan löytnant Rasmussen og fenrik Haugen, befallet i transportlaget, fortelle. Begge har snart et år bak seg i sine jobber. – I løpet av NORBATT VI og så langt i NORBATT VII, har vi administrert 2500 kjøreoppdrag. En god del av disse oppdragene har krevd flere kjøretøyer, sier de to.

Rasmussen og Haugen har forøvrig flere interessante tall å legge på bordet. I løpet av en måned tilbakelegger NORBATT-kjøretøyene 100000 kilometer på veiene i Syria, Israel og Libanon.

I perioden september 1980 til juni 81 har NORBATT hatt et inntak på 660000 liter diesel og 237000 liter bensin. Alt dette drivstoffet er fraktet med bataljonens tre tankvogner fra det libanesiske oljeraffineriet Zaharani nord for Saida til Ebel Es Saqi.

– Men nu er denne transporten heldigvis historie for oss. Fra 1. juli er det raffineriet som tar seg av drivstofforsyningen. Dermed kan de tre tankvognene frigjøres til andre oppdrag, sier Rasmussen.

Det var vanskelig å samle alle transportlagets medlemmer, men her er det fleste.

Et annet forhold som også betyr mye for sjåførene er at et nytt pumpeanlegg nu er tatt i bruk.

Tidligere hadde bataljonen tanker som tok 3000 liter diesel og 3000 liter bensin, men nu kan en

lagre 18000 liter av hver av disse to livsviktige drivstoffene.

Og det kan ikke være noen enkel jobb å administrere NORBATTs kjøreoppdrag. I den halvtimen vi satt på transportkontoret ringte telefonen til stadighet. – Men vi har inntrykk av at det i NORBATT Vler større forståelse av problemene enn hva tilfeller var i sekseren. I denne jobben kommer en ikke unna å trække noen på tårne, men stort sett går det bra. Men vi vil gjerne henstille og opplyse om at folket skal bestiller transport-ikke biltype, sier Rasmussen og Haugen.

Det har vakt berettiget oppsikt på UNIFIL-hold at NORBATT har klart å redusere antall kjørte kilometre og dermed også drivstofforbruket med hele 20 prosent.

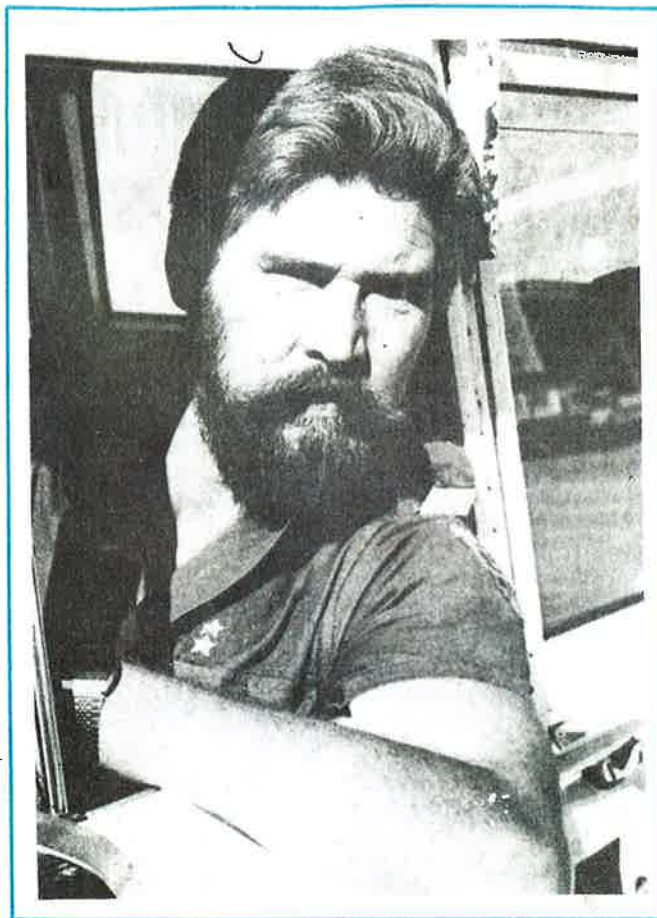
– Hovedgrunnen til dette er at vi samler alle transport i kolonner med eskorte. Starttiden ut fra Saqi er 0700 hver morgen. Tidligere kunne en kjøre temmelig fritt og på det tidspunktet en ønsket. At vi nu kjører i kolonne gjør at vi kan koordinere transporten langt bedre enn tidligere.

Det har kommet kritikk fra flere hold om at NORBATT-sjåførene kjører for fort. Det har vært vurdert av bataljonsledelsen å sette ned fartsgrensen utenfor AO, men så langt har blitt med vurderingene. Men dette er noe som overveies fortløpende.

– Det kan nok hende at det kjøres i forreste laget ved enkelte

anledninger, men det finnes klare årsaker til dette. For det første må en være klar over at de aller fleste kjøreoppdragene våre skjer i et land hvor det er total mangel på trafikkregler. Om reglene er der blir de i alle fall ikke respektert. Her er det jungelens lov og den sterkeste rett som gjelder. Et annet forhold er at sjåførene ofte har et sterkt tidspress hengende over seg og dette kan ha sin innvirkning på hastigheten. Dette sier jeg slett ikke som noen unnskyldende faktor, men en må forsøke å forstå de som utfører transportoppdragene. I løpet av de snart to kontingentene jeg har vært her har vi bare hatt to ulykker hvor sivile har kommet til skade. I begge tilfellene er helt klart at ulykken ikke kan lastes våre folk. Endel småbuling og småskader oppstår, men personlig synes jeg vi har meget få uhell og ulykker når en tar i betraktning antall kjørte kilometre og de trafikkforholdene som råder i området, sier löytnant Rasmussen.

– Og få nu for all del med at transportlaget er et sammensveiset gjeng med en fantastisk lojalitet. Vi som leder transporten er helt avhengig av å stole på sjåførene. Vi kan umulig kontrollere alle forhold. Tatt i betraktning at sjåførene har frihet under ansvar synes jeg at de gjør jobben sin 100 prosent, slutter Rasmussen og Haugen.

Transportsjefen, lt. Rasmussen, berømmer sjåførene for meget godt utførelse

På provianttur til Chtaura

To ganger i uken, hver onsdag og mandag, sendes en kjølevogn og en lastebil den nesten to timer lange veien til Chtaura for å proviantere. Her hentes frukt og grønnsaker, og inntil for kort tid siden fikk vi også vår melkeforsyning herfra.

Bortsett fra den aller første tiden etter at NORBATT ble opprettet har vi hentet forsyninger her, og i følge vår proviantforvalter It Solvang er varene herfra av fullt ut tilfredstillende kvalitet. «Herfra» må vel kanskje sees i gáseöyne, stort sett er Chtaura bare en distribusjonssentral. Hit kommer

varene fra vidt forskjellige steder som Egypt, Syria og Bekaadalen.

NORBATTs proviant har, uansett hva det gjelder, de lengste og mest kompliserte transportveier i UNIFIL. Fisk og kjøttvarer blir for eksempel distribuert fra Naqoura. Hit kommer varene med båt fra Cypros. Vi må som bekjent passere gjennom enklaven for å komme til Naqoura, noe som ofte man by på problemer. Denne er stengt tre ganger i uken, og hver dag etter klokken fem.

Proviantlaget består av fire mann, og har en kjølevogn og en

lastebil til disposisjon. Det er ikke smådistanser som blir tilbakelagt i løpet av en måned av dette laget, og når man tar de heller miserable veiene transportene går langs i betraktning, er denne jobben vel så tøff som en hvilken som helst annen innen NORBATT.

– Når det gjelder melk, har vi nå sluttet å hente denne varen i Chtaura. Melken vi fikk derfra hadde for dårlig holdbarhet, og inntil videre vil i få levert melk fra Beirut.

Denne melken må kunne betraktes som noe av et unikum. Den har fått betegnelsen «long life», og skal visstnok ha en holdbarhet på opptil ett år. Dette kommer av pastauriseringsprosessen, som blant annet innebærer at melken kokes. Det er å anta at smaken blir deretter. Denne løsningen er heller ikke

permanent, bare én som vil opprettholdes inntil vi få en avtale om levering fra Israel, sier It Solvang.

Nyhetstips mottas med

TAKK

Redaksjon:
Kapt. Harald Berg
Fenr. Peder Cappelen
Designing and printing Services:
by Marc Markarian

Og effektiv – vel, det er den, så effektiv at den ved hjelp av de postale rutiner og ser seg i stand til å ta hånd om de hvislende plagene. En palestinianer vipet som hadde gjort seg det bekvemt på en av pakkehyllene ble innfanget, frankert og datotemplet og som sådan sluppet ut i det fri med eget gironummer og postboksnummer formodentlig. Siden ingen flere slanger rapporteres å ha vist seg, formoder vi at metoden har vist seg effektiv.

Ellers har da også pakke- og brevfolkene våre vist seg effektive da de etter stengningen av Beirut flyplass fikk seg en virkelig postal løpeball, hvordan nå yte en tilfredsstillende service til brev- og pakkehungrige soldater for hvem hver brevdag er god dag og en pakkedag er en fest? Vel det gikk mange dager, før rutene var lagt om, med list og lempe ble det syriske flyplassbyråkratiet i Damaskus overbevist om at Norbatt's postfolk bare var fredsåle og utelukkende hadde godt i sinne – og posttjenesten fungerte nesten som før.

Er det så egentlig noe spesielt ved et feltpostkontor? Nei, det fungerer som et vanlig postkon-

En effektiv posttjeneste det beste velferdstiltak

tor hjemme, det er vel bare telegramanvisninger kontoret ikke kan effektivt. Ellers er det selvfølgelig slik at arten av posttjenester har et annet tyngdepunkt her enn hjemme. Her er mer pakkepost, flere anvisninger og som en særordning går vanlige brev portofritt. Dette siste må vel sees på som en gest, et velferdstiltak. Og, hør nå, publikum her er såregent, kan postfolkene fortelle, det er meget behagelig. Postgutta føler at de har en takknemlig jobb. Det er alltid velvilje å møte hos kunden. Ikke rart da at

de yter maksimal innsats, posten blir f.eks. alltid sortert ferdig uansett hvilken tid på døgnet den kommer...

At de også uten videre sa seg villig til å påta seg merarbeidet med å frankere «gratis» – forsødselsene av BLue Beret og føre eget frimerkeregnskap for det, vitner jo om sporty innstilling.

Av de ulike forlegningsområdene til den norske kontingenten er det nok Saqi som har det beste postale tilbudet – og det er

vel egentlig ikke urimelig. Naqoura og Tibnine har ambulerende postkontor en gang i uken, vesentlig for regninger og pakkepost, der får de jo i tillegg helikoptertransportert brevposten. Hvordan ser så ukeprogrammet til postfolket ut? Mandag Naqoura, tirsdag Beirut, torsdag opp fra Beirut, ned torsdag ettermiddag, opp lørdag formiddag, ned lørdag ettermiddag, opp søndag morgen. I overkant av 1100 km blir det på den etterhvert utrangerte postfolkevogna hver uke, med sine 140000 km er den moden for skifting. Nok et lite hjertesukk har de helt til slutt., Er det ikke mulig å skaffe et bord til bruk i forgangen ved postkontoret? Der kunne en så plassere en papirrull, tau og tape. Dermed ville en raskt kunne eliminere et problem – nemlig de for dårlig emballerte pakkene. Papir, tape osv er artikler en ikke kan vente er tilgjengelig ute på posisjonene, derfor burde det være en oppgave for velferden å få til dette. Hører du det kapt. Fagerbakk? Et annet sterkt ønsker er å få pusset opp postkontorets lokaler. Som de er idag er de kummerlige, det er på tide nå å få dem rustet opp.

FELTPOSTTJENESTEN

Til orientering kan feltpostkontoret opplyse at det normalt skal komme brev og avispost fra Norge til Beyruth tirsdag, onsdag, torsdag, fredag og lørdag. Denne posten kommer til Norbatt onsdag, torsdag, lørdag og søndag. Til våre avdelinger i Tibnine og Naqoura skal denne posten komme mandag, onsdag, torsdag og fredag. Også lørdag, dersom helikopteret går denne dagen.

Pakkepost og trykksaker kommer med Herculesflyet til Beyruth tirsdag, til Norbatt onsdag og til Tibnine og Naqoura torsdag.

Pakkepost til Norge må være innlevert mandag for å komme med «Herken» på onsdag. Brevposten sendes fra Saqi tirsdag, torsdag og lørdag.

**EMBALLER FORSVARLIG
EIVIND EVENSEN**

Vann-gutta gjør en god og meget viktig jobb

Vi skal ikke begi oss ut på noen vurdering om hvem som har den viktigste jobben i NORBATT, men vi kan trygt slå fast at de som sørger for at vannforsyningene går i orden gjør en meget betydningsfull jobb. Bare de som har vært uten vann i en lengre periode vet hvor viktig en tilfredsstillende vannforsyning er. Og det er ikke få liter som for-

brukes i Saqi og på pihøyden i løpet av en måned. – I løpet av juni måned kjørte vi hele 500 000 liter, sier Benjamin Heimdal og Knut Bader til Blue Beret.

Men endel av forklaringen på det uvanlige høye tallet for juni var at det sivile vannettet brøt sammen omlag 15. juni og dette betydde at karene i vannforsy-

ningen fikk nok å henge fingrene i. – I den første perioden etter sammenbruddet hadde vi for eksempel ingen mulighet til å ta vår siesta. Det var å stå på sent og tidlig for å klare å fylle opp sistertene. Ofte varte arbeidsdagen vår 12-13 timer. Selv om nettet ennå ikke er i orden igjen, har forbruket gått noe ned. Det ser ut til at folk sparer på vannet i de

usikre tidene. Dessuten har major Rosseland stadig oppfordret til forsiktighet med vannet og dette har så avgjort gitt resultater, sier Bader og Heimdal.

Vannet hentes i en brønn i Dibbine like ved Marjayoun. Tankbilen, som tar 6000 liter, fylles fire ganger daglig. Vannet tilsettes klor for det bringes ut til «kundene». Tankvogna er dessuten Saqis brannbil og den skal være full både til lunsj og etter endt tjeneste i tilfelle brann.

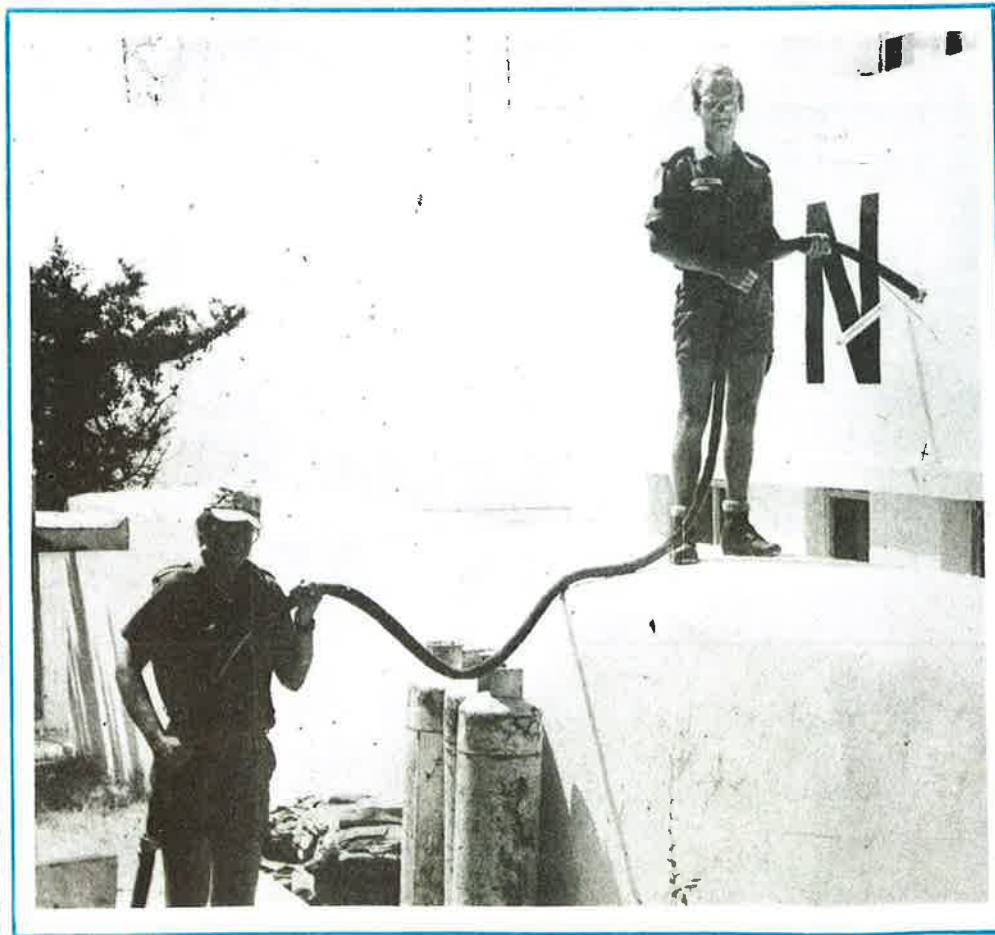
– Vi har vært tilkalt ved enkelte små gressbranner og flere blir det nok utover. Det er meget tørt nå og det skal ikke mye til før det flammer opp. La oss bare håpe at vi unngår de store brannene, sier Bader og Heimdal.

Også de sivile i Saqi er interessert i det vannet som Bader og Heimdal henter. – På gangen fra de sivile er meget stor, men det er bare vaskeriet som forsynes av oss. Det hender selvsagt at vi deler ut ei bøtte eller en stamp når noen dukker opp mens vi holder på med slangen, men nå har vi fått ordre om å kutte ut. Men de sivile maser særlig nå etter at det sivile nettet er brutt sammen.

Vannkarene er også ansvarlig for etterfylling og rensing av vannet i vanntårnet nord i Saqi. – Det synes opplagt at det ble stjålet en god del vann fra tårnet. En uke i juni ble det hentet omlag 21000 liter herfra og det er opplagt at ikke alt dette har blitt brukt av oss i NORBATT. Men etter at det ble plassert ut en vakthund ved tårnet har forbruket gått betydelig ned.

Både Bader og Heimdal er veteraner i vannforsyningstjenesten. De hadde samme jobben i NORBATT VI og er nå ferdig med snart et års tjeneste.

– Vi har stortrivdes med denne jobben. Etter vår vurdering kan en vel knapt nok få bedre jobb. Dessuten har vi oppdaget at vi faktisk har litt makt. Folk er litt bedende i tonen uansett grad når de spør oss etter vann. Det skulle tyde på at vi gjør en betydningsfull jobb, avslutter de to vannkjørerne.

Det er ikke bare NORBATT som får vann av vannkarene. Her er det OP Qiam som betjenes av Heimdal og Bader

Flere hundre tusen krukker produseres årlig i Rachaiya

Sjåfør Erga forsøker å drikke av ei Rachaiya-krukke

Krukkefabrikasjonen i Rachaiya el Foukhar pågår nu for fullt og så vidt vi kan bedømme har ikke fabrikantene noen særlige vansker med å få avsetning på varene. Krukkene fra Rachaiya er nemlig meget populære og du vil finne dem til salgs i forskjellige varianter og størrelser på en rekke steder i Libanon. Ukentlig forlater flere tusen krukker ovnene i Rachaiya og de aller fleste havner i Beirut.

Og hovedgrunnen til at Rachaiya-krukkene er så populære er at de holder vannet kaldt selv om krukken blir stående i sola over et lengre tidsrom. Akkurat det er jo en meget nyttig egenkap i et land hvor sol og varme dominerer mesteparten av året.

Idag er det syv familier i den sønderskutte byen i NORBATT AO som lever av krukkeproduksjon. Hver familie har sin egne fabrikk og tilsammen produseres det flere hundre tusen krukker årlig i Rachaiya. Produksjonen foregår i løpet av fire hektiske sommermånedene og hver av de syv fabrikantene produserer fra omlag 10000 til 40000 krukker i denne perioden. Hele familien er i arbeid i produksjonens forskjellige ledd.

Og tro for all del ikke at en nylig har begynt med krukkeproduksjon i Rachaiya el Foukhar. Krukker har vært laget i byen i mange hundre år og produksjonsmetodene og utseende på krukkene har ikke forandret seg særlig i løpet av alle disse årene. Hjemme i Norge finnes det sikkert en god del Rachaiya-krukker. Sendt hjem eller tatt med hjem av mange av de som har tjenestegjort i NORBATT i de vel tre årene UNIFIL har bestått. Og flere blir det nok etter hvert. Vi anbefaler

i alle fall et besøk hos krukkefabrikantene i Rachaiya el Foukhar. Der blir du godt mottatt av hyggelige folk som med rette har all grunn til å være stolte av sine kunsthåndverkstradisjoner. Og Rachaiya-krukkene er etter vår vurdering meget fine og meget billige suvenirer fra Sør-Libanon.

2000 Rachaiya-krukker lastes opp på lastebilen for transporten til Beirut. Vi håper det gikk godt på de heller dårlige veiene.

Godt miljø og fint kameratskap i verkstedavdelingen

– Godt miljø og fint kameratskap er stikkordet for verkstedavdelingen i NORBATT VII, forteller fenrik Askild Antonsen, mannen som er ansvarlig for det våpentekniske i NORBATT.

Ved siden av det kombinerte børsemaker- og kjøleaggregatverkstedet inneholder også verkstedavdelingen en avdeling for reprasjoner av beltekjøretøyer, én for hjulkjøretøyer pluss et delelager. Tilsammen 18 mann arbeider her, i en bygning som blir betegnet som den fineste i Saqi av gutta på verkstedet. Tre haver, en olivenpresse og mengder av druer og blomster er noe av det de omgir seg med.

På børsemaker/kjøleaggregatverkstedet arbeider tre mann. Det er ved siden av fenrik Antonsen børsemakerassistent Jan Astad (som vi gratulerer med forlovelse, utført i Holmestrand St. Hansaften da han var hjemme på permisjon) og korporal Tore Lagås, ansvarlig for reprasjon av kjøleaggregater.

– Og våpensituasjonen ved Norbatt fenrik Antonsen, hvordan er den og holder våpnene vi er utstyrt med mål?

– Vi greier oss meget bra, jeg kan ikke si at vi er overarbeidet. Det eneste som volder endel bry er de forskjellige kikkertene vi har. Disse er ömfintlige og mange også gamle. Gal behandling og et ofte mangelfullt vedlikehold gjør at vi sitter mye av tiden og utfører reprasjoner på disse. Resten er bare småpirk, med unntak av våpenkontrollene som gjennomføres to ganger pr.kontingent. Da skal 80% av NORBATT's våpen kontrolleres, noe som medfører at vi må reise rundt til samtlige poster og stasjoner. Våpnene vi er oppsatt med greier seg fint. Noe som viser at (bl.a.) Agèn er et utmerket våpen.

Vi er jo dessuten inne i sommerperioden, noe som gjør jobben vår enklere. Om vinteren, med regn nesten kontinuerlig, blir denne jobben noe helt annet. Så jeg er glad for at jeg er i en sommerkontingent. Børsemakerverkstedet er dessuten ansvarlig for vedlikeholdet av skytebanen, petromaxovner og varmeovner.

Omarbeidspresset ikke er overveldene hos børsemaker kan man ikke si det samme om gutta på «hjulmekken». Det er ikke grenser for hva som må gjøres her, og skal vi tro dem er det et under at

det i det hele tatt finnes et eneste kjøretøy i NORBATT som fremdeles triller og går. Her, som så mange andre steder, skyldes dette ofte mangel på deler. Improvisasjon er en livsnødvendighet, og nødvendige deler skaffes til veie på de utroligste måter. Brems er et stadig tilbakevendende problem, disse må ofte kontrolleres opptil én gang i uken.

– Mercedesparken vår er det verste, forteller gutta. Og viser fremen parkeringsplassfull av det eksklusive bilmerket, tydeligvis parkert der på en mer permanent basis. Og problemet: Deler.

Et problem som blir gjentatt av «beltemekk»-avdelingen, ansvarlig for vedlikeholdet av de M11 A1 beltevognene NORBATT disponerer. Tre mann er tilknyttet denne gruppen. Og hovedproblemet, dette for de mer teknisk interesserte, er at belter som blir slitte, slurer og sliter på drivhjulene. Noe som medfører at motoren må ut, og til dette trengs det kranvogn. Heller ikke lett å få tak i.

Men trass alle problemer; verkstedavdelingen er godt fornøyd med tjenesten og oppholdet,

Jan Astad, korp. Tore Langås og fenrik Askild Antonsen fra børsemaker – og aggregatverkstedet blir de vi bringer bilde av i dette nummeret. Resten av verkstedgutta kommer sterkt igjen om en måned i forbindelse med flytting til nye lokaler.

Gissel- posten 5-7

En av de mest utsatte OP postene innen NORBATT er 5-7, av enkelte karakterisert som gissel-posten fordi den ligger midt i Haddads enklave i utkanten av Marjayoun. Tre mann fra KpA er stasjonert her, én uke av gangen. Natt til 17 juli var gutta på 5-7 utsatt for en lite hyggelig opplevelse. En, antageligvis, 84mm BKgranat traff nabohuset direkte og ga dette en ekstra utgang.

– Vi hørte granaten komme, og kastet oss ned på gulvet, forteller de.

– Så smalt det, og splintene haglet rundt oss. Etterpå gikk vi i gaupe, men intet mer inntraff denne natten.

Dagen etter plukket karene opp en større mengde splinter som lå

spredd rundt bygningen de bor i. Et uvanlig, men kanskje ikke så hyggelig minne. Huset var heldigvis ubebodd da granaten traff. Til daglig bor det en eldre libanesisk dame der, men hjulpet av en sjette sans hadde hun denne natten forlatt huset og sov i landsbyen like ved. Denne damen har forresten vært utsatt for krigshandlingene før. I den samme veggen som nå ble skutt hull i, er det et enda større hull fra tidligere nedslag.

Damen har forøvrig bare godt å si om NORBATT. Og ikke uten grunn, gutta på 5-7 har på eget initiativ satt i stand og pusset opp ett av rommene i huset. Og heldigvis, denne gangen var det ikke dette rommet som ble truffet.

Men hva med neste gang?

Beboeren av nabohuset til 5-7 har gitt opp å forstå.

To av gutta som befant seg på 5-7 da BK granaten traff nabohuset. I hendene holder de splinter som ble funnet rundt OP'en dagen etter.

Send Blue Beret hjem!

Du husker vel å sende
Blue Beret hjem til familie
og venner i Norge?

NORBATTS fuglekikkere

De aller fleste i den norske FN-kontingenten i Libanon dyrker vel en eller annen form for hobby. Enkelte får kanskje visse vansker med å følge opp denne under FN-tjenesten her nede i Midt-Osten, men det er så langt fra tilfelle med S-1, major Knut Aune fra Trondheim, og sjåfør menig Tor Hansen fra Lista. De er nemlig ornitologer eller, fuglekikkere som tvert imot har fått svært mye ut av sin hobby.

Dersom du ser to mann i området med kikkerter både i snor på brystet og på stativ som peker og diskuterer ivrig, er det meget sannsynlig at det er fuglekikkerne Aune og Hansen som er i aksjon.

– Men på S-1-kontoret blir det ikke særlig anledning til fuglekiking. Jeg skulle ønske jeg kunne hadde hatt anledning til å komme meg mere ut – for

eksempel på 4-14 i noen dager, sier Aune.

– Mange ganger oppdager en interessante fugler som flyr over veien når en er ute på et eller annet oppdrag. Flere ganger har lysten til å stoppe vårt stor for å ta fuglene i nærmere øyensyn, men det går ikke når en er sjåfør.

Dermed må Aune og Hansen benytte seg av andre ledige stunder for å få mest mulig ut av sin kjære hobby. Siestaene benyttes ofte. Major Aune står til og med opp grytidlig og setter seg ut på taket med kikkert og en kaffekopp i håp om å oppdage noe spennende og interessant fra fuglenes verden.

Major Aune var S-1 også i NORBATT Vlog har derfor fått en god del ut av hobbyen i de månedene han har vært i området. I denne tiden har han regis-

tert 120 forskjellige arter og 35 av disse hadde han ikke sett før han reiste til Libanon. Hansen har ikke sett så mange, men han har bare vært her i fire måneder og fikk også avslag på sin rekapsøknad – noe som skuffet han stort.

– Da NORBATT VII kom hit ned håpet jeg å komme i kontakt med en som hadde samme hobby som meg, og heldigvis «fant» jeg Hansen. Jeg kontaktet velferden og der hadde en registrert interesse og hobbyer til soldatene. Når Hansen og jeg nu møtes i leirgata snakkes det ikke om militære ting, nei. Det går bare ut på fugler, sier Aune.

De to fugle-entusiastene har ennå ikke vært sammen på noen større ekspedisjoner, men har nu planer om å ta en tur sammen til Hula-området i Israel. Dette er et

tidligere sumpområde. Endel er oppdyrket, men i enkelte fredete områder finnes det massevis av forskjellige fuglearter. Det finnes også et museum hvor en har utstoppet alle fuglene som er registrert i området. Vi tipper at dette museet snart får besøk av de to fugle-entusiastene.

Og BLUE BERET blir fortalt at det området vi er i er meget interessant for ornitologer. Det finnes en masse rovfugler og stork og vår og høst passerer det en rekke forskjellige fugler på trekk.

Og de to ornitologene vil gjerne anbefale FN-tjeneste i Libanon for andre fugleinteresserte. – Drivkraften for en hver ornitolog er å få se arter en tidligere ikke har sett. Det er det rikelig anledning til her nede og fugleinteressen kan utmerket godt kombineres med FN-tjenesten, slutter de to.

Fugle-entusiastene Tor Hansen (til venstre) og major Knut Aune speider etter nye oppdagelser.

PRESISJON OG STIL O

NORBATTs medaljeparade den 2. juli må i høy grad kunne karakteriseres som meget vellykket. Hele arrangementet ble gjennomført med presisjon slik det sømmer seg en skikkelig militær avdeling. Alle som en bidro til at medaljeparaden til

NORBATT VII ble et minne for livet for de som deltok. – Det var en opplevelse som jeg ikke ville vært foruten, har flere uttrykt overfor BLUE BERET.

Og både deltakere og de vel 70 gjestene så ut til å kose seg denne

fine og varme sommerdagen. Hovedgrunnen var kanskje at kokkene varret opp med en lunch som så absolutt må kunne karakteriseres som førsteklasses. – Kjempemat, sa gutta og ga kokkene topp-karakter.

Og UNIFIL-medaljen, det syn-

Force Commander, general

ER MEDALJEPARADEN

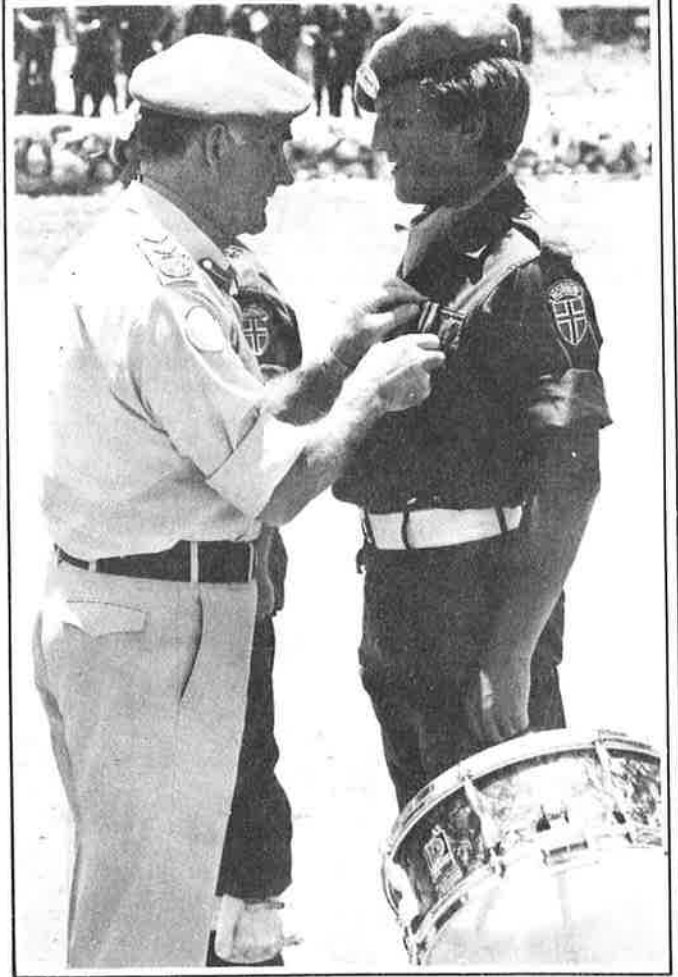
Callaghans tale til NORBATT, var en solid anerkjennelse for den jobben vi har gjort her nede. Talen har vi gjengitt i sin helhet et annet sted i BLUE BERET, men vi vil likevel trekke frem et avsnitt i hans tale også på denne siden:

«Jeg er glad for å kunne være her idag. Som representant for FNs generalsekretär er jeg her for å gi dere FNs tegn på verdsettelse ved å belønne dere gjennom utdelelsen av UNIFIL-medaljen. Belønningen denne medaljen innebærer er også en

anerkjennelse fra alle fredsel-skende mennesker i verden til dere for deres sammenhengende oppofrelse og prestasjon i å bidra til UNIFILs gjerning. Dere kan med full rett føle dere meget stolte over å ha mottatt dette tegn på gjennomført tjeneste i en av

de vanskeligste fredsbevarende operasjoner som noengang har vært lansert i FNs historie, sa Callaghan

Ikke akkurat små-summer som passerer paymaster-kontoret

Det er ikke småsummer som passerer NORBATTs paymaster-kontor. Opptil 125000\$ har vært utbetalt i løpet av en eneste dag. Dette var dog et spesielt tilfelle. Men i løpet av en måned ligger utbetalingene på mellom 700 – 800000, og omregnet i norsk valuta blir beløpet imponerende.

Denne dollarkursen ja. Hva er det egentlig som bestemmer den? Fastsettes en gang i måneden, noe som kan være ganske irriterende i disse dager hvor kursen stadig går oppover, med så store hopp at det gir tildels store utslag. Siden NORBATT VI kom ned hit er kursen steget med 1,45 kroner. Og prisene et stort sett stabile.

– Den månedlige dollarkursen fastsettes av forsvarrets regnskapskontor, og det ser ut til at den bestemmes etter hva kursen

ligger på den 11 i hver måned forteller paymaster, löytnant Kjell Lång.

Og det ser ut til at stigningen bare vil fortsette. Så utifra dette vil det lønne seg å veksle inn før denne datoen.

– Hvor kommer alle disse dollarene fra, man kan vel gå utifra at dere ikke har egen presse?

– Pengene vi utbetaler blir hentet to ganger i måneden i Tel Aviv, forteller paymasterassistent, fenrik Björn Dahlö.

– Paymasteren og jeg veksler på å ta turen, og har med oss tilbake 200000 hver gang, og utbetaler 800000 i måneden?

– Forskjellen kommer av at pengene vi utbetaler til en viss

Paymasterkontorets harde kjerne. I forgrunnen sees kontorets assistent Olsen, bak står paymaster lt. Long og fen. Dahlö.

grad sirkulerer. Beløpene som havner hos for eksempel PX og på postkontoret kommer før eller siden tilbake til oss. Og går ut igjen.

– Dette med å bare kunne skrive ut sjekker på inntil 2000 kroner?

– Kommer av at en del overskrider kontoen sin. I slike tilfelle blir sjekkene returnert oss. Hvis det da er noe penger igjen på kontoen behøver banken bare å returnere noen av sjekkene i stedet for hele beløpet. Men på lønnsdagen og de første to til tre dagene etter tar vi imot sjekker inn til det beløpet lønnerer på.

– En annen side av virksomheten vår er henting av FN-tillegget forteller, Björn Peder Olsen, som etter et øyeblikks betenkning titulerer seg kassakontorassistent.

– Det er det stort sett jeg som henter, i Naqoura. Dit drar jeg vanligvis tre ganger i måneden og har med meg dette pluss det de ellers betaler ut fra UNIFIL-hold. Som for eksempel reiseregninger. Dette FN-tillegget er forresten en pussig affære. Det er ment å skulle gå til småting som såpe, tannpasta etc. etc., men har ikke blitt justert siden 1957. Og inflasjonen siden dengang...

Jalla – Nok engang

Det har vært forholdsvis stille på jallafronten i det siste. Men, blir det understreket fra legehøld, dette må for all del ikke oppfattes som et signal på at færen er over. Den er like reell som noen gang, og vi bringer derfor en kort repetisjon av årsaker, symtomer og behandlingsmåte.

Jallåen, forårsakes av bakterier i føden. Når disse kommer ned i tarmene utskiller de et giftstoff som påvirker tarmveggen.

Tegn på at jalla kan være på gang er kvalme, rumling i maven og

litt feber. Dukker disse symptomene opp bør man begynne å spise kulltabletter, drikke mye vann og ta noen salt-tabletter. Det vil også være en fordel å kutte ut spisingen.

Det har også vært et tilfelle av dysenteri i NORBATT VII. Denne arten seg på mange måter som en kraftig jalla, men med blod og slim i avføringen som nødvendigvis ikke behøver å være løs. Høy feber følger også med denne sykdommen. Sikre tegn på jalla er at man får fire eller flere vanntynne avføringer i løpet av

en dag. I tillegg kommer gjerne oppkast, feber og følelsen av verdens undergang. Jalla kan også gi blod i avføringen.

Når man merker at tilstanden begynner å bli bedre skal man være forsiktig. Jalla gir et enormt væsketap, så vann er viktig hele tiden. Litt etter at det værste er over, så kan man begynne forsiktig med litt kjeks, wetabix og annen fiberholdig mat. Sprit og tobakk bør man holde seg unna. Disse tingene øker farten på tarmprosessene, mens fiberholdig kost stabiliserer.

– Det er viktig at man er forsiktig den første uken etter et anfall, opplyser kaptein Sandberg ved legekantoret. Da slipper man «småjalla» disse dagene. Men enda viktigere er det at man følger de reglene som forebygger jalla, da slipper man det som regel i det hele tatt. Personlig hygiene, klorbehandling av frukt og grønnsaker etter gjeldene forskrifter og forsiktighet i forbindelse med det vannet man drikker. Og skulle symptomene komme, så vær ikke redd for å oppsøke oss. Døren er åpen, og vi er alltid klar til å hjelpe, avslutter Sandberg.

- Ikke de store prøvene, men vi behersker jobben

Oberst Heggstad gir NORBATT VII tilfredsstillende kritikk så langt

- NORBATT VII har så langt ikke blitt satt på de helt store prøvene, men i de episodene vi har vært involvert i, har personellet klart vist at de til fulle behersker den jobben de er satt til å utføre. Det er oberst Rolf Heggstad, som snart har et år bak seg som NORBATT-sjef, som på denne måten gir sine soldater honnør for den jobben de har utført så langt i kontraktperioden.

Og når obersten sammenligner det som skjedde i NORBATT VI og det som til nu har skjedd i NORBATT VII, er tendensen at det etter hvert har blitt betydelig roligere innenfor NORBATT AO. Det er blitt lengre mellom de alvorlige episodene og bra er det, men hvor lenge denne tendensen vil holde seg er det umulig å si noe om. I midten av juli blusset stridighetene opp igjen like i nærheten av det norske ansvarsområdet, men i skrivende stund har NORBATT ikke vært involvert.

- Men denne tendensen er bare noe som gjelder vår del av UNIFIL AO. Andre bataljoner i vestre AO har i samme periode hatt mye å henge fingrene i. Både FIJBATT, NIBATT OG IRISHBATT har mistet folk, mens vi stort sett bare har hatt den daglige rutine å ta oss av, sier Heggstad.

- Og når det gjelder rutinetjenesten, vakthold, feltarbeider og

andre utbedringer er syveren fullt på høyde med tidligere bataljoner. En må huske på at her nede arbeider en ikke utelukkende for å bedre sin egen situasjon. Det aller meste av det arbeidet en utfører kommer de neste kontingentene til gode.

- Men selv om vi har hatt det rolig så langt i NORBATT VII, har krigshandlingene i Libanon hatt innvirkning på vår hverdag. Den spente situasjonen mellom Israel og Syria, den syriske beleiringen og beskytningen av Zahle og ikke minst de stadige stridighetene i Beirut har komplisert flere forhold for oss. I perioder har vår bevegelsesfrihet vært begrenset. Dette førte til at forsyningssituasjonen en periode var meget vanskelig, men det forholdet ble etter min vurdering tacklet på en glimrende måte.

NORBATT-sjefen deler også ut honnør til den mere «anonyme» delen av sin avdeling. - Jeg tenker da først og fremst på leiravdelingen og den jobben de utfører. En har ofte lett for å fokusere på den eller de som kommer opp i situasjoner og glemmer da de som for eksempel tømmer søppel og henter vann. Disse karene utfører et nødvendig og godt arbeidsstykke som i høy grad bidrar til at resten av avdelingen fungerer skikkelig. Ikke minst deres innsats under de siste dagers vannkrise viser deres ansvarsfølelse

- Jeg vil heller ikke unnlate å nevne sjåførene. De har min fulle beundring for den måten de tar seg frem på med sine tunge kjøretøyer på de heller dårlige veiene her nede i Libanon. Vi har videre en rimelig bra ulykkesstatistikk, men det kjøres for fort i mange tilfeller. Jeg vil derfor henstille til sjåførene at de er sitt ansvar bevisst i hver enkelt situasjon og at de tar veiene og trafikken i betraktning når de skal utføre de mange og ofte vanskelige transportoppgavene.

- Og når vi nu først er inne på det mere hyggelige som har

skjedd i NORBATT VIIs periode, er det umulig å komme utenom de to store festdagene vi har hatt i perioden.

Jeg tenker selvfølgelig på 17. mai og medaljeparaden. Jeg vil rette en takk til de som bidro til at disse to dagene ble hyggelige minner som i alle fall jeg vil huske tilbake på med glede i mange år fremover. En spesiell honnør til kokkene som med sin innsats og ikke minst ferdighet disket opp med lunchbord som en nesten ikke skulle tro var mulig å få til under slike forhold vi lever under, slutter oberst Heggstad.

Det er ikke våre druer

Vi har ofte i den siste tiden hørt følgende: Nu ser vi virkelig frem til at druene skal bli modne. Det skal vi herlig å ligge på taket i siestaen og spise «egne» druer.

Visst ser druene delikate ut, men ingen må tro at det er bare å forsyne seg. Ordoff kaptein Rud, gjør det nemlig helt klart at vi

druer eller annen frukt fra træne i området.

- Det er de sivile som eier frukttræne. UNIFIL har bare leid husene. Hagene med frukttrær og grønnsaker tilhører huseierne, sier kaptein Rud.

- Men fra tidligere kontingenter ikke har noen rett til å plukke vet en at de norske soldatene

gjorde avtaler med huseierne om for eksempel druer. For en relativt billig penge kunne en få anledning til å plukke fritt fra trærne. Slike avtaler kan en nok fortsatt få, men de bør gjøres for en begynne med druespisingen. Hvis ikke risikerer vi å få inn flere kjedelige erstatningskrav, sier Rud.

Et annet forhold er at disse druene ikke bare bør spises rett fra trærne, slik mange tror. Löytnantnant Oyvind Stiansen, vår hygieneoffiser, opplyser at store deler av druerankene rundt omkring er både sprøytet og gjødslet, begge deler vil i de fleste tilfelle føre til en kraftig jalla. Så ønsker man en skikkelig infeksjon skulle oppskriften være grei.

Men dette kan unngås, ved å følge de samme regler som gjelder for behandling av andre grønnsaker. Og dét vil si et skikkelig klorbad.

Deilig deilig, men privat og sprøytet

Mange baller i lufta for velferden

Velferdstjenesten har mange baller i lufta samtidig. Karene som betjener kontoret har alltid et eller annet prosjekt på gang og ofte er ikke et arrangement avsluttet før det neste er påbegynt. – Å drive velferdstjeneste her nede i Libanon er noe helt annet enn å drive velferd ved en

norsk avdeling, sier velferdsoffiser, kaptein Fagerbakk. Og Fagerbakk burde vite hva han snakker om. Han har nemlig 20 års erfaring fra norsk velferdstjeneste.

– Velferdskontoen som NORBATT VII har til disposisjon er på 132000 kroner. Til sammenlig-

ning har en norsk avdeling på ømlag samme størrelse 50000 kroner til disp for et år. Her har vi altså 132000 kroner til en kontraktperiode på seks måneder. FN-avdelingen er med andre ord prioritert, men det skulle da også bare mangle, sier Fagerbakk videre.

Og velferdsoffiseren kan videre fortelle at det drypper langt mere på FN-Ola av velferds-midler enn de 132000 kronene. I løpet har NORBATT VII har en fra Norge fått musikkinstrumenter og utstyr til et band, som har vært i aksjon flere ganger. Forsterkeranlegg, sanganlegg, gitarer, slagverk, trommer og trekkspill er ikke akkurat billig i anskaffelse og at dette utstyret representerer en verdi av titusener av kroner kan det ikke være tvil om. Dessuten betaler velferdstjenesten i Norge trykkingen og produksjonen av Blue Beret og bare dette representerer 80000 kroner i løpet av NORBATT VII. Dessuten en masse småting som til sammen utgjør store summer.

Hva er det så som er velferdens største problemer?

– I og med at avdelingene ligger spredt byr det selvsagt på endel vansker å nå ut til alle posisjonene, men det har vi klart bra. Jeg vil samtidig legge til at samarbeidet med avdelingssjefene er godt og det er en betingelse for å få til en skikkelig velferdstjeneste.

Mange vil kanskje spørre seg

om hvem som bestemmer hva de 132000 kronene skal benyttes til?

– Fordelingen av disse midlene er i de beste hender. Det er nemlig avdelingenes tillitsmenn i samråd med bataljonssjefen som fullt og helt bestemmer hva disse pengene skal brukes til.

Velferdstjenesten har i en periode vært nødt til å leie og kjøpe videokassetter fra Beirut på grunn av stans i produksjonen hjemme fra, men nu får vi igjen videokassetter fra Norge. Leie og senere kjøp i Beirut er nu stanset, men det ble likevel en nokså dyr fornøvelse.

– Det kostet oss ikke så mye å leie kassetene, men da disse forsvant etter hvert måtte vi kjøpe dem av utleiefirmaet og det ble langt dyrere. Jeg vil ikke akkurat beskyldte folk for å stjele kassetter, men det er ikke til å legge skjul på at det har forsvunnet videokassetter for tildels store summer. Er eller annet sted må disse ha tatt veien. Dette er noe som belastes velferdskontoen som betyr mindre penger til andre ting.

En annen ting, som etter min vurdering er en direkte skam, er at vi er blitt nødt til å ansette en sivil for å rydde opp på Ludvig Bar hver dag. Jeg kan ikke med min beste vilje skjønne at mange har vansker med å kaste en colaboks i søppelkassen eller å legge avisene på plass etter bruk. Betalingen til den sivile ryddehjelpen belastes også velferdskontoen. Noe som etter min vurdering skulle være helt unødvendig, avslutter kaptein Fagerbakk.

Velferden i sving med å kontrollere film og video-utstyr. Foran Lt Kvaleide. Bak velferdssjefen kaptein Fagerbakk og assistent Molderem.

- Vi synes jobben vår er all right, sier søppelkjørerne

En viktig del av arbeidet i enhver leir er å fjerne og bli kvitt all søppelet som automatisk blir produsert av mange menneskers forbruk. Ingen taknemlig jobb kanskje, men i høyeste grad nødvendig. I Saqi er dette en jobb som sorterer under leiravdelingen to mann og en M 21 er avgitt til dette arbeidet.

Disse karene utfører en meget viktig funksjon, men har lett for å bli glemt til fordel for andre og mer spennende oppdrag. Leiravdelingen jobber mer i det stille og blir sjelden lagt merke til. Men skulle dette arbeidet ikke blitt utført, ville man temmelig snart skjønne konsekvensene av det. For det er ikke små mengder som blir kjørt bort i løpet av en dag i Saqi. BB fulgte søppelbilen rundt på formiddagsrunden, som starter etter frokost og ofte kan vare frem til lunch. En ny runde blir tatt etter siestaen. Og dette gjøres hele uken, dog med en noe redusert rute på søndag. Da tas bare kjøkken og sanitet.

- Men vi synes jobben er all right, sier Knut Ovrid, for tiden sjåfør på søppelbilen.

- Vi ruller i denne jobben over to ukers perioder. Først to uker med dette, og deretter to uker på vannbilen. Det er en tjeneste vi synes er, noe bedre, spesielt på grunn av at det er mindre å gjøre.

- Hva med de sivile, henter dere for dem også?

- Delvis, forteller Arne Storaker, som har den tvilsomme gleden av å slenge mesteparten av søppelet på bilen.

- Men det er stort sett dem som ligger langs ruten vår. De vet når vi kommer, og står klare når vi passerer. De slenger det som regel opp på bilen selv.

Vi skulle forresten ønske at folk var litt flinkere til å rydde opp etter seg. Det har en tendens til å flyte søppel overalt, og dette har

Arne Storaker og Knut Ovrid, fotografert på «dynga» med rykende søppel i bakgrunnen.

vi ikke tid til å ta. Ser vi at det ligger mye tomboxer langs ruten plukker vi opp disse. Men vi har ikke sjans til å ta noe mer. Så vi henstiller til folk å ikke slenge søppel fra seg overalt.

Når runden er over kjøres bilen ut til søppelplassen nord for Saqi. Og der blir vi møtt av et heller nedslående syn som kanskje bedre enn noe annet viser hvor hardt menneskene som bor i området egentlig har det. For enda før bilen har stanset svermer det en ugeflokke overalt på

bilen og kaster seg over søppelet. For å finne ting de kanskje kan bruke. De oppholder seg på denne illeluktene dyngen mesteparten av dagen, og hvordan de greier det er mer enn undertegnede kan begripe.

Og så snart søppelet med god hjelp fra ugeflokken er skuffet av planet helles en blanding av bensin og diesel over våre etterladenskaper og antennes.

Det som er igjen etter at ugeflokken er ferdig...

Pansret transport til 4-1 E

De fem første dagene av juli ble nokså spennende for karene på 4-1 E og 4-1 B. I denne perioden

ble nemlig de to posisjonene helt syd i Ebel es Saqi beskytt med håndvåpen og automatvåpen

gjentatte ganger fra Haddad 2. Et skudd traff OPen på 4-1 B og flere slo ned like ved.

Men de mest alvorlige tilfellene var nok likevel beskytningen av bilen til og fra 4-1 E. I juli ble det skutt 20 skudd mot bilen uten at noen traff, og fem dager senere slo kulene ned bare to meter foran og bak bilen.

Disse episodene førte til en viss omlegging av transportrutinene til og fra 4-1 E. Det er nemlig bestemtratt all transport til og fra denne posisjonen skal foregå med PPK. Blue Beret var med PPKen på en slik tur sent på ettermiddagen og da skjedde det ingenting. Skytingen fra H 2 har stoppet opp etter at PPKen ble satt inn i dette transportoppdraget, men fortsatt velger bataljonsledelsen å benytte pansret transport til og fra 4-1 E.

Pansret transport til 4-1 E

Det er heldigvis et ubetydelig fåtall av de norske FN-soldatene som vender hjem til Norge etter endt FN-tjeneste med synlige arr etter oppholdet her nede. Men Svein Löcka i 3. tropp Kp B fikk 14. mai et vådeskudd i venstre underarm som resulterte i 21 sting og et stygt arr. – Hva var det egentlig som skjedde, Löcka?

– Det er egentlig ingenting å snakke om. Vi hadde skyteøvelse med MG oppe på 4-14 og han som skjøt mistet balansen og jeg fikk et skudd i armen fra omlag 4 meters hold. Selv vil jeg karakterisere det hele som et hendig uhell. Mere får du meg ikke til å si om den saken.

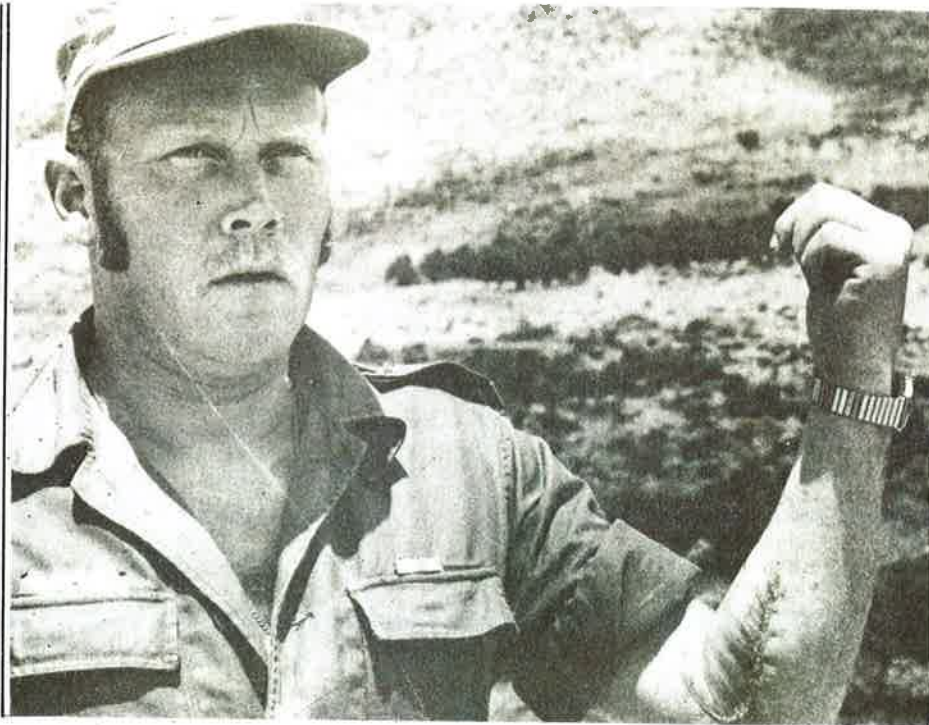
Men det som skjedde etter dette skyteuhellet forteller klart og tydelig at Löcka er en nokså tøff soldat. Etter at enkelmannspakke var lagt på det stygge og store såret på venstre underarm, bega han seg til fots nedover mot lagsleiren 4-13. Alle som er kjent i det området vet at distansen er lang og stien er bratt og steinete. På 4-13 sto legen og etter et kort opphold bar det med helikopter til Naqoura via 4-12 A.

– Var det ikke smertefullt å gå i vel en halv time med et slikt skuddsår?

– Nei, jeg kjente ikke noe smerte. Det har jeg i grunnen aldri gjort. Kanskje tåler jeg mere enn de fleste, men ondt var det ikke.

Og de som trodde at Löcka skulle bli repatriert på grunn av ulykken tok feil. Idag er han i full vigør oppe i 3. tropp som ingenting har hendt, men det store arret på venstre underarm vil være synlig så lenge han lever.

Eneste NORBATT-soldat med skuddsår

Arret er stygt, men det er ingenting å snakke om, mener Svein Löcka.

Löcka ville ikke høre snakk om noen repatriering. Såret grodde fort og etter 21 dager ved det svenske feltsykehuset i Naqoura tok han det med ro noen dager. Deretter ble det permisjon i

Norge, men etter det har den harde Kongsberg-gutten vært i full tjeneste som om ingenting var hendt.

– Det som skjedde var et hen-

delig uhell. Han som skjøt tok det i begynnelsen adskillig hardere enn meg. Men vi har snakket ut om saken og er idag gode kompisar. Det kunne skjedd med hvem som helst, slutter Löcka.

Med pappa på medaljeparade

Den 2. juli ble en stor opplevelse for alle de som deltok på medaljeparaden men for 15 år gamle Per Birger Iversen fra Hammerfest ble dagen kanskje ekstra spesiell. Per Birger var nemlig tilstede som gjest da pappa Klaus Iversen, ass S-3, fikk sin UNIFIL-medalje på Steinmyra.

Per Birger fikk også oppleve mere av UNIFIL og Libanon. Blant annet var han sammen med pappa på besøk i hovedkvar-

teret Naqoura. Dessuten var far og sønn på ferie i Israel og reiste landet på kryss og tvers. At dette var interessant og spennende for 15-åringen er vel hevet over tvil.

Per Birger Iversen var også den siste nordmann med slektninger eller foresatte i UNIFIL som fikk anledning til å komme inn i UNIFIL AO. Dette er nu klart innskjerpet fra UNIFIL HQ og dagens regler er langt strengere enn tidligere.

15 år gamle Per Birger Iversen var tilskuer da pappa Klaus Iversen fikk sin FN-medalje. Her de to etter utdelinga.

MP-gutta om FN-tjenesten:

En til tider vanskelig tjeneste, men interessant og lærerikt sier gutta på MP-kontoret.

– Vi kunne ha god bruk for ett befall og et par ekstra mann, i tillegg, selv om vi innimellom har det rolig er arbeidspresset forholdsvis stort.

Og det tror vi så gjerne når vi tar en titt på listen over saker MP har vært i befattning med det første kvartalet i NORBATT VII. Rundt 358 forskjellige saker har de tatt hånd med. Oppdragene er av alle tenkelige typer, fra rutinekontroller og brudd på militære sikkerhetsbestemmelser til våpnet ran. Nesten 50 forskjellige oppdrag fordeler det overnevnte tall seg på. I tillegg har MP-laget gjennomsnittlig 5-6 transportoppdrag pr. dag for ulike enheter som postkontor, kjøkken etc. Og ansvaret for filmfremvising to ganger i uken på Ludvig bar.

– Det største problemet er vel at vi har mange såkalte dødføtte saker, forteller MP-kontorets sjef löytnant Simonsen. Vi har ikke noe samarbeid med gendarmene hos de forskjellige omkringliggende styrkene, og sivile som begår straffbare handlinger innen vårt AO forsvinner bare ut av dette og lar oss stå igjen med skjegget i postkassen. Vi står ikke særlig sterkt overfor sivilbefolkningen innenfor AO heller. Vi kan gi advarsler og beslaglegge våpen vi kommer over, men disse blir utlevert etter en stund. Og når vi tar noen som prøver å smugle våpen inn vil dette ikke si at smuglingen er mislykket, det blir bare en utsettelse. Våpnene blir jo også som bekjent utlevert etter en tid.

– Tror dere det finnes mye ulovlige våpen blant sivilbefolkningen rundt om i NORBATT AO.

– Det er noe vi er overbevist om. Menneskene i området lever i krig, og de ulike fraksjonene nøler ikke med å gå til anskaffelse av de utroligste ting. Forleden prøvde en mann å smugle en kannon gjennom vårt AO. Ellers er forøvrig kontrollen ved de norske CP-ene tilfredstillende. Men alle

Interessant og lærerikt, men til tider vanskelig

Fenrik Erling Fosse, löymant Johan Simonsen, korporalene Lasse Alver, Björn Eines og Ole Johan Mathisen utenfor MPkontoret i Saqi.

bör legge seg på hjertet at hvis noen sees med våpen skal våpnet beslaglegges og vedkommende føres til oss.

– Hvordan er tjenesten her nede i forhold til det dere er vant til hjemme?

– Adskillig bedre etter min mening, sier korporal Eines.

– Det er mindre disiplinarsaker enn vi er vant til, og forholdet til mannskapene utad er mye bedre.

– Vi fungerer igrunnen som et stort lensmannskontor, legger löytnant Simonsen til.

– Vil har alle mulige saker fra de små, enkle til det aller værste. Og vi arbeider selvstendig, må stole på oss selv i ett og alt. Og på grunn av at man ikke alltid får gjort det man ville blir arbeidet ofte frustrerende.

Men uansett, det er i det store sørger for lov og orden i og hele en fornøyd gjeng som NORBATT AO.

Slik går du frem ved våpenkjöp

En sak som stadig dukker opp, er at ved hjemreise kan så våpene ved de forskjellige avdelinger i NORBATT er ulovlig ervervelse og besittelse av våpen. Dette er en sak det egentlig ikke er nødvendig å utsette seg selv for da oppgis når man kommer til man uten for store problemer i Norge.

Men det må bemerkes at de fleste tilfeller vil få tillatelse til å anskaffe seg våpen hvis man opereres med på våpene på ett måte. Og den her nede ofte ligger over det som følgende: Man får man må betale hjemme. Dessuten er det mange ukurante kopier som sendes lensmann/politi på hjemstedet. Når rant for at det ikke er et velbrukt denne blir oversent i godkjent og dårlig skjöttet våpen man blir stand kan våpnet kjøpes og skal overlatt. umiddelbart overleveres borse-

Rolig og bare rutine på 4-9

– Det er fint å tjenestegjøre her på 4-9. I alle fall stortrives vi to, mente Henry Finnanger og Arild Hansen som vi traff på 4-9 CP for en tid siden.

4-9 er den sydligste posisjonen innenfor kp B's ansvarsområde. 700 meter rett foran ligger H-1. Gutta på 4-9 kaster ofte et blikk bort mot Haddad-tanksen, men så langt i NORBATT VII har ikke 4-9 vårt beskytt fra H-1.

– Tjenesten her ute på CPen er et rent rutineoppdrag. Vi kontrollerer de bilene som kjører inn i Enclaven. Omlag 40 biler passerer ut og inn hver dag. De aller fleste av disse kommer fra Hasbaya og reiser inn i Enclaven for å kjøpe frukt og grønnsaker.

– Det eneste ankepunktet mot tjenesten her nede er at det skjer så lite. Litt mere aksjon en gang i blant hadde frisket opp tjenesten betraktelig.

– 4-9 CP er som de fleste andre CPene i NORBATT AO bare betjent om dagen. Etter mørkets frembrudd stenges bommen, men da bemannes OPen inne i selve lagsleiren.

– Vaktbelastningen kan i perioder bli ganske hard. Særlig i disse dager når endel av folkene er på permisjon men dette vil nok bedre seg etter hvert som permisjonene er over.

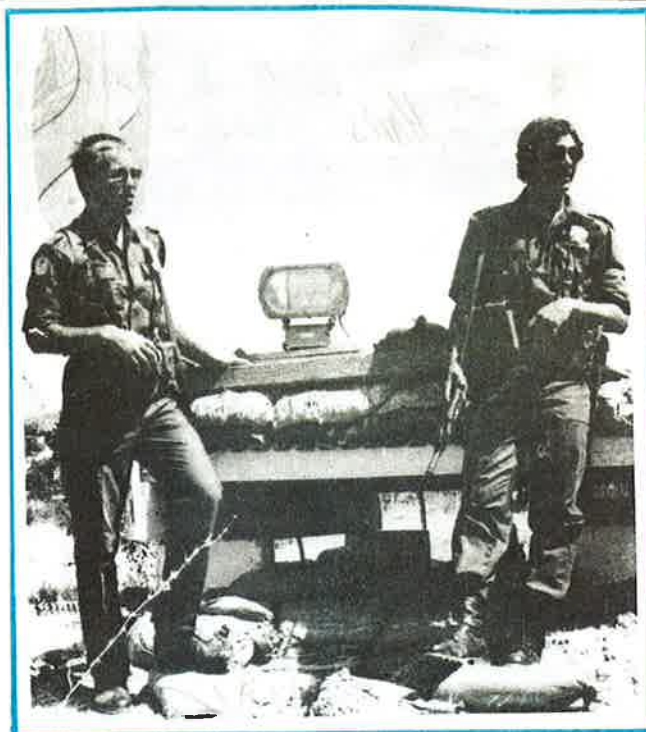
Finnanger og Hansen trekker videre frem den gode maten på 4-9 – Vi kjøper en god del selv. Hvor mye det vil koste hver enkelt har vi ikke oversikten over nu. Når vår periode her er over

setter vi opp sluttregnskapet og deler utgiftene mellom oss. Det blir vel noen dollar å betale på hver, men vi betaler gjerne for å få litt ekstra snacks, sier de to.

Det er 1. tropp kp B som betjener 4-9. Karene er der to måneder av gangen og 4-9 er nok den mest populære tjenestestedet i troppen. I løpet av en kontingent får hver mann i troppen en to månedersperiode på 4-9, men både Finnanger og Hansen kan nok regne med å stifte bekjennskap med 4-9 flere ganger.

– Jeg kom som suppleringsmannskap for snart to måneder siden og blir i troppen utover i årtieren. Jeg stortrives i tjenesten og kommer nok ganske sikkert til å søke rekap, sier Finnanger.

– Og jeg var en av de få heldige som fikk rekap og det var jeg meget tilfreds med. Dermed kan også jeg se frem til flere perioder her nede på 4-9, sier Hansen.

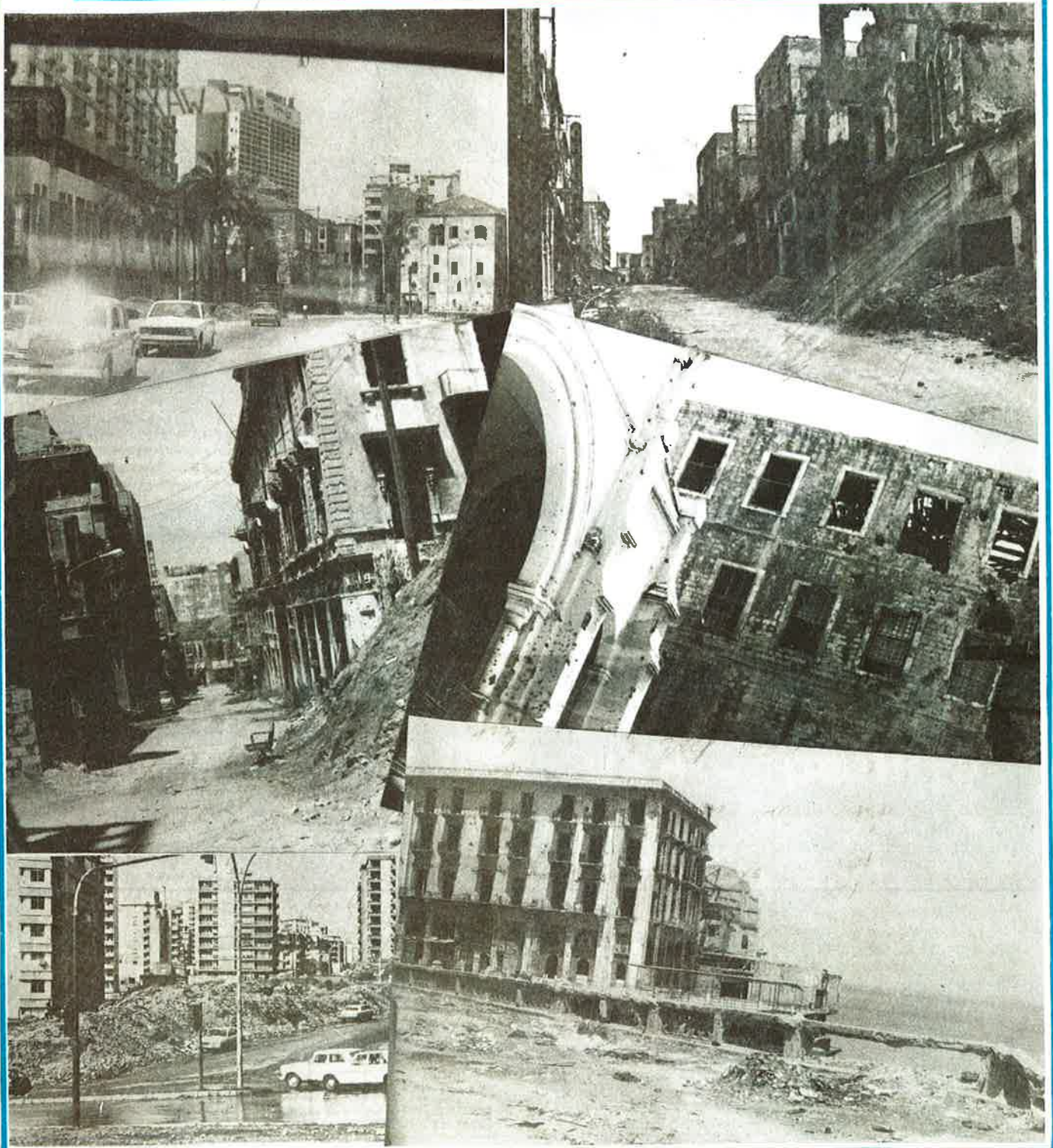
Vi trives på 4-9, konstanterer Hansen (til venstre) og Finnanger.

Norsk bryllup i Libanon

Kaptein Grimsrud, NK i KP B, ble den 25 juni viet i den svenske kirken i SWEDMEDCOY i Naqoura. Bruden Sidsel Ruud fra Kristiansand og kaptein Grimsrud ble viet av feltpresten i Tibnin, major Revheim. Forlovere, som sees i bakgrunnen, var fru Astrid Edvartsen og löymant Björn Slette.

Beirut - Libanons hovedstad

Takket våre norske
soldaters
initiativ:

Takket våre fenrik Gjerberg og Rakkestad Lions Club ble det rullestol til lamme Basim. Her er Gjerberg og Basim ute og prøvekjører.

Et nytt liv for Basim

En lørdagsettermiddag i slutten av juni ble kanskje begynnelsen til et nytt liv for den 14 år gamle gutten Basim i Kafr Hamam – en av de mange små landsbyene innenfor NORBATT AO. Da fikk nemlig Basim, som er lam, overlevert en rullestol takket være et initiativ fra de norske FN-soldatene som er stasjonert i byen. Dermed kan han transportere seg selv omkring. Langsomt og forsiktig går det riktignok for veiene i Kafr Hamam er ikke særlig rullestolvennlige. Men han kommer seg nu til skolen og det er han meget glad for. Det har han nemlig ikke kunnet gjøre tidligere, noe som er spesielt leit i hans tilfelle siden han åpenbart er en meget våken gutt.

De norske gutta i Kafr Hamam fattet tidlig interesse for Basims tilfelle. Hans familie lever i små kår og er hardt rammet da Basim også har en yngre søster som er lam. Et improvisert treningspro-

gram ble lagt opp for ham og han ble motivert ved hjelp av små premier. Søsteren har det vært adskillig vanskeligere å hjelpe siden lammelsene hennes er mere omfattende. Hun har også åpenbart store smerter.

Engasjementet for Basim ble utvidet da fenrik Gjerberg var hjemme på rekapperm. Gjerberg tok nemlig kontakt med Lions Club i hjembygda Rakkestad og der klarte de å trylle frem en rullestol på kort tid. Pent brukt riktignok, men fullt tjenlig. 3. tropp Kp B, som er forlagt i Kafr Hamam, har påtatt seg vedlikeholdsansvaret for rullestolen og vil ellers bistå den oppvakte og blide Basim så langt dette er mulig.

Slik er da det internasjonale handicapåret også blitt markert i Kafr Hamam, men fortsatt er det mulig å gjøre en innsats. Kanskje det er noen som ser en utfordring i å hjelpe Basims søster?

Hele familien gleder seg på Basims vegne. Er det noen som kan ta et initiativ for at Basims søster (i bakgrunnen) kan få hjelp.

IKKE SLÖS I DISSE
VANNFATTIGE
TIDER

